

дишъ на братчето си което ти казахъ и да сте готовы да скочите съ мене въ ладіята.

Момчето са отдалечи, а Мацко рече на другаря си моряка.

— Да идимы тамъ и да огласимы и другытъ христіанъны каква е работата. Ето тамъ има единъ купъ христіаны, тѣ ще ны помогнѣтъ защото параходѣтъ е австрійскый, и австрійцытъ, като западницы, ще земѣтъ страната на калугеркытъ.

Двамата другари са управихъ къмъ мѣстото дѣто сѣдѣхъ много нѣтницы православны и имъ съобщихъ работата.

— Готовы смы извикахъ скупомъ сичкытъ.

Но гледайте (рече Мацко), туку има два *тона*; щомъ ный влѣземъ въ ладіята съ дѣцата, и австрійскыйтъ капитаниъ поиска да ны въспре и не послушамы, обръща противъ насъ тѣзи *топове*.

— Какво трѣба да стане? запыхахъ сичкытъ.

— Които отъ насъ имать душа, да забиколятъ топоветъ, когато ный двама ще земемъ дѣцата въ ладіята и ще бѣгамы, да не допустнѣтъ на австрійцытъ да гърмѣтъ по насъ.

— Тука смы ный! извикахъ трима исполины.

— Отъ дѣ сте вый? попита ги Мацко.

— Отъ махалата *Фасула* въ Смирна

— И ный смы тука! обадохъ са другы петмина съ фустанеллы.

— А вый отъ дѣ сте? попита и тѣхъ Мацко.

— Отъ Румелия.

— Добрѣ! Съгласны ли смы?

— Съгласны.

— Мълченъе сега . . . да спимы и светый Богъ. Полувината отъ насъ да легнѣтъ да спѣтъ до едина тонъ, а полувината другы при другыя тонъ.

— Точно тѣй.